

F. t. l. vedr. forskellige skattelove.

komstskat vedrørende afhændelse af de aktiver, der indgår i den virksomhed han (eller hun) driver, medens skattepligten i øvrigt påhviler den, der efter ægteskabslovgivningen har rådighed over formuegodet.

Efter de gældende regler beskattes hustruen kun ved indtægt af selvstændig erhvervsvirksomhed, hvis hun har drevet den uden væsentlig bistand fra manden. I andre tilfælde er det manden, der beskattes af indkomsten fra virksomheden, idet 25 pct. af overskuddet, dog højst 30.000 kr. (der reguleres efter udskrivningslovens § 4) kan henføres til hendes særskilte indkomst. Uanset omfanget af hver ægtefælles indsats i den fælles virksomhed er det således altid hustruen, der beskattes som medhjælpende.

Efter forslaget åbnes der adgang for, at manden kan blive anset for medhjælpende, når hustruen er den, der i overvejende grad driver virksomheden.

Det er blevet kritiseret, at ægtefæller gensidigt skal hæfte for hinandens skattebetaling. Efter de gældende regler kan der ikke foretages lønindeholdelse for den anden ægtefælles skat. Derimod kan der, hvis udpantning forgæves er forsøgt hos den skattepligtige, ske udpantning hos den skattepligtige ægtefælle. Efter lovforslaget skal denne inddrivelsesmulighed normalt bortfalde.

Om de administrative konsekvenser af lovforslaget skal følgende anføres.

Det må skønsmæssigt antages, at omkring 1 million ægtepar vil blive berørt af lovforslaget. Dog vil 3-400.000 ægtepar som følge af den foreslåede § 26, stk. 9, i kildeskatteloven få mulighed for at undgå en opdeling af formueindtægten mellem ægtefællerne, mens 6-700.000 ægtepar må foretage en opdeling af deres positive eller negative formueindkomst.

Det må påregnes, at den foreslåede ordning, hvorefter hver ægtefælle ikke alene skal selvangive sine arbejdsindtægter, men også sine formueindtægter og formueudgifter, i nogle tilfælde kan gøre det vanskeligere for ægtefællerne at udfylde selvangivelsen. Nyordningen gør det nødvendigt for ægtefællerne at kunne konstatere, hvem af dem, der har rådighed efter ægteskabslovgivningen over aktiverne, og hvem der hæfter for gældsforpligtelserne; dette kan i visse tilfælde være vanskeligere for ægtefællerne at afgøre og vil i mange tilfælde kræve nøjere undersøgelser. Det må antages, at der især i begyndelsen vil blive begået en hel del fejl ved udfyldelsen af selvangivelserne efter de nye regler. Det er derfor foreslået, at hvis det ikke kan afgøres, hvem der efter ægteskabslovgivningen har rådigheden over et formuegode, fordeles beskatningen med halvdelen hos hver ægtefælle. Da fordelingen af formueindkomsten mellem ægtefællerne i alt

væsentligt alene har betydning for fordelingen af den samlede skat mellem ægtefællerne, vil ligningsmyndighederne i øvrigt i almindelighed næppe finde anledning til at kritisere fordelingen af formueindkomsten mellem ægtefællerne.

Ligningsmyndighederne vil få et vist merarbejde med at påse, at en formueindtægt ikke er gledet ud eller et fradrag kommet med hos begge ægtefæller. Om fordelingen af formueindkomster mellem ægtefællerne er korrekt, vil ligningsmyndighederne normalt kun have begrænsede muligheder for at kontrollere. Også den mere komplicerede skatteberegning for ægtefællen med den mindste arbejdsindkomst vil påføre ligningsmyndighederne og statsskattedirektoratet et vist merarbejde og gøre det vanskeligere for denne ægtefælle at beregne en frivillig indbetaling efter § 59. Endelig vil det i sig selv medføre øget administration, at der bliver flere personer, der skal selvangive indkomster og formue, og flere der skal betale skat.

Også reglerne om den medhjælpende ægtefælle i stedet for den medhjælpende hustru kan blive mere administrationskrævende. Under den gældende ordning skal de lignende myndigheder og de retlige instanser alene tage stilling til, om hustruen har hjulpet med i væsentligt omfang. Dette kan ofte være vanskeligt at afgøre. Under den foreslåede ordning skal der tages stilling til, om begge ægtefællers indsats har været af væsentligt omfang, og til, hvem af disse, der har drevet virksomheden i overvejende grad.

Ophævelsen af den subsidiære skattehæftelse vil medføre, at der normalt ikke kan foretages udpantning i den anden ægtefælles ejendele. Pantefogeden vil nok i en del flere tilfælde end nu blive mødt med en indvending om, at ejendele hvori han vil foretage udpantning, tilhører den anden ægtefælle. Fogeden i retskredsen må herefter tage stilling til rigtigheden af denne indvending. Inddrivelsesgrundlaget vil blive reduceret til den skattepligtiges egne ejendele, og dette vil også gøre det vanskeligere at få restancerne inddrevet.

Til bedømmelse af de provenumæssige konsekvenser af forslaget kan anføres:

Forslaget vil ikke betyde nogen ændring i skattebetalingen for enlige skatteydere.

For det store flertal af ægtepar, hvor mandens arbejdsindkomst er større end hustruens, kan forslaget komme til at betyde, at hver af ægtefællerne kommer til at betale et andet skattebeløb end efter de gældende regler.

Hvis ægtefællen med den mindste arbejdsindkomst (hustruen) har en formueindkomst — positiv